

Chiêu Hồn Ca

Tiết tháng bảy mưa dầm sùi sụt,
Toát hơi may lạnh ngắt xương khô.
Nào người thay buổi chiều thu !
Ngàn lau bạc trắng, lá ngô đồng vàng.
Hàng bạch dương bóng chiều man mác,
Lá chuối xanh hiu hắt mưa sa.
Bầu trời ảm đạm mây qua,
Cõi dương còn thế, nửa là cõi âm !
Đêm dằng dặc tối tăm trời đất
Hồn linh thiêng phảng phất u minh
Thương thay mười loại chúng sanh,
Cô hồn mờ mịt lên đênh vật vờ !
Hương khói đã không nơi nương tựa
Phận chiếc đơn lần lửa đêm đêm.
Còn chi ai khá ai hèn,
Còn chi mà nói kẻ tài người ngu.

Tiết đầu thu lập đàn giải thoát
Nước tịnh bình nhỏ giọt dương chi.
Ngưỡng mong Phật lực từ bi,
Giải oan cứu khổ rước về Tây phương.

Nào những bậc tính đường kiêu hãnh
Chỉ những toan vác gánh non sông.
Nhớ khi đương thuở cậy hùng
Ngày nay thế khuất, vận cùng, thật đau !
Ai ngờ đâu bão bùng một phút
Bỗng thấy mình thành đũa hèn ngu !
Vinh hoa gánh nặng oán thù

Máu tươi lai láng, thịt xương rã rời.
Phách vía đành lạc loài nheo nhóc
Quỷ không đầu oan khóc trong sương.
Đã hay thành bại là thường,
Mà u hồn biết bao giờ cho tan !

Nào những bậc màn loan trướng phụng
Những cây mình cung quế hăng nga.
Một phen thay đổi sơn hà,
Mảnh thân chiếc lá biết là về đâu ?
Cuộc đời xuôi như dòng nước chảy
Ôi thôi đành trâm gãy, bình tan !
Khi xưa đông đúc vui cười,
Ngày nay nhắm mắt không người nhật xương.
Thảm thiết nổi không hương không khói
Ngẩn ngơ sầu trong bóng ngàn sim !

Nào những bậc mũ cao áo rộng
Ngồi bút son phác bức phù vân !
Sách kinh chất cả rương đầy,
Đêm đêm thơ phú, ngày ngày văn chương.
Thịnh mãn lắm, ghét ganh càng lắm
Chung quy còn để nắm mồ xanh.
Người thân đã vắng sau vắng trước
Biết lấy ai bát nước nén hương
Cô hồn thất thế bên đường,
Không duyên đâu dễ tìm phương khởi nàn.

Nào những bậc bày binh bố trận
Rắp đem thân cướp ấn Nguyên Nhung.
Gió mưa sấm sét ùng ùng,

Rải thây trăm họ, làm công một người.

**Cũng có kẻ mắc vào khóa lính,
Bỏ cửa nhà gồng gánh việc quan
Nước khe còm vất gian nan,
Dãi dầu nghìn dặm, làm than một đời.**

**Cũng có kẻ nằm cầu gối đất,
Trải tháng ngày hành khát ngược xuôi.
Thương thay cũng một kiếp người,
Sống nhờ hàng xứ, chết vùi đường quan.**

**Cũng có kẻ thân tù ở ngục,
Chết nường nhờ chiếu rách một manh.
Mảnh xương vùi dập góc thành,
Kiếp nào cõi được oan tình, tỉnh ra !**

**Kìa những trẻ hầy còn tám bé,
Lỗi giờ sinh lìa mẹ lìa cha.
Những người gieo giếng, thắt dây,
Nước trôi, lửa cháy, sa cây, gãy cành.**

**Người thì mắc sơn tinh thủy quái,
Các nạn tai, biển thảm, núi sâu.
Mỗi người mỗi nghiệp khác nhau,
Hồn mê phách lạc nơi đâu nường nhờ?**

**Này hỡi hỡi mười loại chúng sanh !
Gái trai già trẻ thỉnh vào nghe kinh.
Kiếp phù du như hình bóng ảnh,
Sách dạy rằng vạn cảnh là không.**

**Ai ơi lấy Phật làm lòng,
Tự nhiên siêu thoát khỏi vòng trầm luân.**

**Đàn chẵn tể vâng lời Phật giáo,
Của có chi bát nước nén nhang,
Gọi là kết chút duyên vàng,
Linh kỳ một lá dẫn đàng chúng sanh.**

**Ai đến đây dưới trên ngồi lại,
Của làm duyên chớ ngại bao nhiêu.
Phép thiêng biến ít thành nhiều,
Trên nhờ tôn giả chia đều chúng sanh.
Phật hữu tình từ bi phổ độ,
Chớ ngại rằng có có, không không.
Ma ha Bát Nhã ba la mật đa.**

**Nam mô Phật, nam mô Pháp, nam mô Tăng.
Nam mô nhất thiết siêu thắng thượng đài.**